

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Μυστηριώδη κι' ανεξηγήτα πραγματά συμβαίνουν στην άγροικία του Βαλπριθά, που βρίσκεται χαμένη στα βουνά και στα δάση. Δυό έργατες της άγροικίας βρίσκονται μέσα σέ λίγο διάστημα σπαραγμένοι, φαγωμένοι κυριολεκτικώς, μέσα στα Μαύρα Λαγκάδια σαν να τους κατασπάραιζε κάποιο τέρας. Και πραγματικά σ' όλη την περιοχή υπάρχει ή φήμη ότι στο Βαλπριθά ζούσε άλλοτε τό Τέρας του Λιοράν, που είχε κορμί άρκούδας και κεφάλι λύκου και για τό όποιο μιλάει ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο. Τέλος, μιá νύχτα, ό Ιδιοκτήτης της άγροικίας Ροσάρ, καθώς γυρίζει μιá θελλώδη νύχτα στό σπίτι του, δέχεται την επίθεση ενός μυστηριώδους πλάσματος. Την άλλη μέρα τόν βρίσκουν κι' αυτόν κατασπαραγμένο. Μετά τό νέο αυτό μυστηριώδη θάνατο, ή χήρα του Ροσάρ πουλάει την άγροικία στόν Άντώνη Σαλθαίρ, ό όποιος εγκαθίσταται εκεί μαζί με τη γυναίκα του και τά δύο παιδιά του. Τό πρώτο θράδυ της εγκαταστάσεώς τους εκεί, πέφτει στό χέρια του Σαλθαίρ ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο που μιλάει για τό τέρας του Λιοράν και την ιστορία του.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

...Η νέα κοπέλλα είχε τότε τό κουράγιο ν' ακολουθήση τό τέρας στη σπηλιά του. Έκει όμως ξαφνικά είδε μπροστά της, άντι του τέρατος, τόν αγαπημένο της Μπιόρνο, ό όποιος παρ' όλα τά μάγια της βασίλισσας, μπορούσε να ξαναπαίρνη για μερικέσ ώρες την ανθρώπινη μορφή του.

...Μιά μέρα, ό δυστυχισμένος κρίγκηλας της είπε κντίζοντάς την θλιβερά: «Βέρα, τό τέλος της ζωής μου πλησιάζει. Σε λίγο ή σάρκες μου θα χρησιμοποιούν ως τροφή στόν πατέρα μου και στούς αδελφούς του. Μά πρόσεξε μην υποχωρήσης στις παρακλήσεις της άναξίας και διαβολικής μητριάς μου και συμμετάσξης και σ' αυτό τό φοιχτό συμπόσιο. Αν τό ζάνης αυτό, θα φέρης στόν κόσμο τρία παιδιά που θα είνε τό θαύμα του Βορρά». Μόλις πρόφερε αυτά τά λόγια, ό άτυχος Μπιόρνο μεταμορφώθηκε πάλι σέ τέρας και θγαίνοντας απ' τη σπηλιά, ώρμησε έναντίον τών κοπαδιών του πατέρα του.

...Έκείνη τη στιγμή ό βασιληάς...

Ό Σαλθαίρ διέκοψε την άνάγνωσι του και σηκώθηκε.

Η πόρτα της κάμαρας άνοιξε και ή γυναίκα του παρουσιάστηκε.

— Θα ξαγρυπνήσης ακόμα; τόν ρώτησε.

Έκείνος δέν της απάντησε άμέσως.

— Νόμιζα πως έγγραφες, ξανάπε ή Λουίζα Σαλθαίρ, μη μπορώντας να κρύψη την έκπληξι της.

— Ναι, έγγραφα...

Η γυναίκα του τόν κύτταξε τρομαγμένη. Μά εκείνος της είπε με τό συνηθισμένο του τόνο:

— Πήγαινε να πλαγιάσης. Σε λίγο θάρθω κι' εγώ.

Η Λουίζα έφυγε κι' ό άντρας της, γυρίζοντας τη ράχι του στην πόρτα, συνέχισε την άνάγνωσι του χειρογράφου.

«Έκείνη τη στιγμή ό βασιληάς, ό πατέρας του Μπιόρνο κνηγούσε στό δάσος μαζί με μιá πολυάριθμη ακολουθία, με την έλπίδα πως θ' ανεκάλυπτε τό τέρας που άφάνιζε τά κοπάδια του. Πραγματικά τά σκυλιά τό ανακάλυψαν.

Τό τέρας υπερασπίστηκε τόν έαυτό του με γενναιότητα, σκότωσε και πλήγωσε πολλούς κνηγούς, μά μη μπορώντας στό τέλος να ξεφύγη, πήγε και σωριάστηκε στα πόδια του βασιληά, σαν να ήκέτευε την προστασία του. Μά ό βασιληάς δέν μπόρεσε ν' άναγνωρίση τό παιδί του σ' αυτό τό τέρας. Και χωρίς να διστάση τό σκότωσε... Έπειτα διέταξε να ψήσουν τά κρεάτά του και να παρθέσουν μ' αυτά ένα συμπόσιο στό παλάτι.

...Η Βέρα που είχε άπομείνει μόνη στό δάσος, άναγνωρίστηκε από τούς κνηγούς, οι όποιοι την έπήραν και την ώδήγησαν μπρο-

στά στη βασίλισσα. Έκείνη τότε την προσκάλεσε να συμμετάσχη στό φοιχτό συμπόσιο που είχε έτοιμασθή με τίς σάρκες του Μπιόρνο κι' έπεδίωξε με κάθε τρόπο να την ζάνη να φάη απ' αυτό. Μά βλέποντας ότι τίποτε δέν μπορούσε να την ζάνη να συμμερωφθή με την επιθυμία της, ή μάγισσα βασίλισσα διέταξε να χρησιμοποιήσουν βία και ή δυστυχισμένη νέα άναγκάστηκε να φάη ένα κομμάτι από τό κρέας του αγαπημένου της. Της έδωσαν και δεύτερο, μά κατώρθωσε να τό φτύση κρυφά. Τότε ή μάγισσα βασίλισσα, νομίζοντας πως ή εκδίκησις της είχε συμπληρωθή, την ξανάστειλε στόν πατέρα της.

...Λίγο καιρό άργότερα, ή Βέρα έφερε στόν κόσμο τρία παιδιά. Τό έν' από αυτά, που τό ώνόμασαν Μπόντβαρ έγινε ένα ώμορφο και γενναίο παλληκάρι κι' όταν μεγάλωσε σκότωσε τη μάγισσα βασίλισσα, εκδικούμενος έτσι τό θάνατο του δυστυχισμένου του πατέρα. Μά τά δυό άλλα παιδιά γεννήθηκαν τέρατα. Ό μεγαλύτερος έμοιαζε με ζαρκάδι από τη μέση και κάτω κι' ώνομάστηκε Έλκφοντ από τη λέξι «Έλκ» που σημαίνει ζαρκάδι στη γλώσσα του Βορρά.

...Ό δεύτερος, που ήταν προικισμένος με τρομερή δύναμη, είχε σαν τόν πατέρα του κορμί άρκούδας, ενώ τό κεφάλι του έμοιαζε με λύκου. Ήταν άγριος, έπινε αίμα ανθρώπου και καθώς είχε διαβολικό μυαλό, ξέφευγε από όλες τις παγίδες που του έστηναν. Αυτόν τόν ώνόμασαν Περζάβ, δαίμονα της νύχτας, μά στα μέρη μας όπου φάνηζε άργότερα, τόν λένε Τέρας τοϋ Λιοράν...

Έξαφνα εκείνη τη στιγμή, μιá κραυγή φρίκης άντήχησε μέσα στό σπίτι.

Ό Σαλθαίρ πέταξε τό βιβλίο και πετάχτηκε άπάνω.

Είχε άναγνωρίσει τη φωνή της κόρης του Ραϋμόνδης.

Αρπάξε άμέσως τη λάμπα στό χέρι του κι' έτρεξε στό δωμάτιό της. Σχεδόν συγχρόνως μ' αυτόν έφτασε κι' ή γυναίκα του...

Στό φώς της λάμπας είδαν τότε τη νέα κόρη άνωρθωμένη στό κρεβάτι της με τά μάτια της γεμάτα φρίκη, κατ'άχλωμη, νάχη τά βλέμματά της προσηλωμένα με τρόμο σ' ένα καγκελλόφραχτο παράθυρο που ήταν άπέναντι στό κρεβάτι.

Τά παντζούρια του παραθύρου αυτού ήσαν άνοιχτά απ' έξω. Κι' όμως ό Σαλθαίρ θυμόταν καλά πως τά είχε κλείσει ό ίδιος από τό θράδυ.

Η Ραϋμόνδη, βλέποντας τούς γονείς της να μπαίνουν μέσα, πετάχτηκε από τό κρεβάτι της κι' έτρεξε και ρίχτηκε στην άγκαλιά της μητέρας της.

— Τί είνε, παιδί μου; τη ρώτησε εκείνη. Γιατί φώναξες;

Η φτωχή νέα στην αρχή δέν μπορούσε να μιλήση από τό φόβο της. Μά ή παρουσία της μητέρας της και του πατέρα της της έδωσαν θάρρος κι' άρχισε να λέη:

— Κοιμόμουν ήσυχα, όταν έξαφνα άκουσα ν' άνοιγη αυτό τό παράθυρο με δυνατό κρότο...

— Ό άέρας θα ήταν, μουρμούρισε ό Σαλθαίρ.

— Όχι, πατέρα, είπε ή νέα. Όχι... Γιατί μόλις άνοιξα τά μάτια μου, είδα πίσω απ' τά κάγκελλα του παραθύρου δυό μάτια κατακόκκινα, δυό μάτια που πετούσαν φλόγες, καρφωμένα έπάνω μου.

— Στόν ύπνο σου θα τά είδες αυτά, τη διέκοψε πάλι ό πατέρας της.

— Όχι, πατέρα, δέν κοιμόμουν. Κάποιος ήταν πίσω από τό παράθυρο... Τόν άκουσα να μουγκρίζει σαν θηρίο... Ω! ήταν άπαίσιο αυτό τό μουγκρητό... Και τώρα ακόμα που τό θυμάμαι, μου παγώνη τό αίμα... Έπειτα... Έπειτα είδα δυό χέρια μαύρα, τριχωτά ν' άρπάζουν τά κάγκελλα και να τά



τραντάζουν σαν νά-
θελαν νά τὰ σπά-
σουν... Μὰ φαίνεται
πώς δέν μπορούσαν...
Γιατί σέ λίγο είδα τὰ
χέρια αὐτὰ νά ἀπλώ-
νονται μέσ' ἀπό τὰ
κάγκελλα σαν νάθε-
λαν νά μ' ἀρπάξουν
καί νά μέ πνίξουν...
Τότε ἔβαλα τίς φω-
νές...

— "Ἐπειτα; ρώτη-
σε ἡ Λουίζα Σαλ-
θαίρ.

— "Ἐπειτα, δέν εἶ-
α πειά τίποτε... Αὐ-
τός πού ἦταν πίσω
ἔπ' τὸ παράθυρο χά-
θηκε...

Ἄσκατος προ-
χώρησε πρὸς τὴν κό-

ρη του καί με φωνή γαλήνια τῆς εἶπε:

— "Ἄκου, παιδί μου, κοιμόσουν καί τὰ εἶδες στὸν ὕπνο
σου ὄλ' αὐτά... Κι' ἐπειδὴ τρόμαξες ἔβαλες τίς φωνές. Μὰ
εἶπειτα ζύπνησες καί δέν εἶδες πειά τίποτε...

— Μὰ, πατέρα... πῆγε νά πῆ ἡ νέα.

— Σοῦ λέω πὼς ἦταν ὄνειρο! εἶπε ὁ Σαλθαίρ. Πλάγιασε
πάλι στὸ κρεβάτι του καί κοιμήσου...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναῖκα του πρόσθεσε:

— Λουίζα, ἂν θέλεις πλάγιασε κι' ἐσύ μαζί της. Τὸ κρεβ-
βάτι τῆς εἶνε πολὺ μεγάλο καί σὰς χωραεὶ καί τίς δυό. Ἡ
Ραυμόνδη εἶνε πολὺ τρομαγμένη.

Διευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρο κι' ἀφοῦ ἔρριξε μερικὲς
ματιές ἔξω, ἔκλεισε καλὰ τὰ παντζούρια.

Κατόπιν βγήκε ἀπ' τὴν κάμαρη, λέγοντας στίς δυό γυ-
ναῖκες:

Κοιμηθῆτε! Πάω κι' ἐγὼ νά κοιμηθῶ.

Καί βγαίνοντας ἔξω, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του.

Ὅσο δέν πῆγε νά κοιμηθῆ ἀμέσως. Πῆρε τὸ δίκαννὸ
του κι' ἔνα φανάρι καί βγήκε ἔξω στὴν αὐλή.

Κύτταξε παντοῦ, μὰ δέν εἶδε τίποτε...

Πλησίασε στὸν τοῖχο, ὅπου θρισκόταν τὸ παράθυρο τῆς
κάμαρης τῆς κόρης του, καί τὸ φώτισε μὲ τὸ φανάρι του.

Ξαφνιασμένος εἶδε τότε μερικὰ ξυσίματα, σαν νά εἶχε
σκαρφαλώσει κάποιος σ' αὐτό...

— Μπα! μουρμούρισε, σαν νά ἤθελε νά διώξη τίς ἀνησυ-
χίες του. Αὐτὰ τὰ ξυσίματα θά εἶνε παληά...

Καί ξαναγύρισε μέσα, ἀμπαρώνοντας προσεχτικὰ τὴν
πόρτα...

III

Τὴν ἄλλη μέρα, πρώτη Νοεμβρίου, ὁ Σαλθαίρ, πρωί-πρωί,
πῆγε κι' ἔρριξε μιὰ ματιά στὰ ἐγκαταλειμμένα σπιτάκια
πού ἦσαν γύρω ἀπὸ τὴν ἀγροικία του. Δυὸ ἀπ' αὐτὰ μπο-
ροῦσαν νά κατοικηθοῦν καί στὴν κατάστασι πού θρισκόν-
τουσαν. Μὰ τὰ ἄλλα εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἀμεσες ἐπισκευές.

Καθὼς ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ τελευταῖο σπιτάκι, εἶδε τὸν Βάλ
καί τὸν φώναξε.

Ἄσκατος, ξαφνιασμένος, θέλησε στὴν ἀρχὴ νά φύγη,
μὰ ὁ Σαλθαίρ τράβηξε πρὸς αὐτὸν ἀποφασιστικὰ καί ὁ Βάλ
αἰτάθηκε.

Ἡ φυσιογνωμία του δέν ἦταν ἐντελῶς χωρὶς ἔκφρασι, μὰ
ἡ ἔκφρασις αὐτὴ ἦταν θλοσσυρὴ, ἀνήσυχη. Τὰ ἀνάστατα
κι' ἀχτένιστα μαλλιά του ἔκαναν ἀκόμα πιὸ ἄγρια τὰ χα-
ρακτηριστικά του πού ἦσαν πρόωρα γερασμένα.

Ἄσκατος μιλοῦσε μὲ μεγάλη δυσκολία. Φαινόταν πὼς κα-
τάλαβαν περίφημα τίς ἐρωτήσεις πού τοῦ ἀπηύθυναν καί
συχνὰ ἀρχίζε ν' ἀπαντᾷ σ' αὐτές, μὰ κατόπιν τὰ μπέρδευε
κι' ἔλεγε ἀσύνδετα πράγματα, σαν τρελλός.

— Ζῆς ἐδῶ μὲ τὴ μητέρα σου; τὸν ρώτησε ὁ κτηματίας
μὲ φωνὴ σκληρὴ.

Ἄσκατος δέν ἀπάντησε, μὰ ἔδειξε τὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ δρό-
μου δεξιά.

Ἄσκατος κατάλαβε πὼς τοῦ ἔδειχνε τὸ σπιτάκι πού
κατοικοῦσε.

— Χθὲς τὴ νύχτα νωρὶς ἐσύ τριγύριζες γύρω ἀπὸ τὸ
σπίτι;

Ἄσκατος σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἀπάντησε:
— Ναι. Ξαναγύρισε ἡ χήρα τοῦ Ροσάρ.

Κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νά μιλήσῃ... Ἡ λέξις
πού ἔλεγε διεκόπτοντο ἀπὸ κάτι σαν λόξυγκά κ' ἡ φωνὴ
του ἦταν πολὺ θραχνή.

Ἄσκατος κατάλαβε: Τὴν περασμένη μέρα, τὴν ὥρα
πού νύχτωνε, ὁ Βάλ μέσ' στὸ μισοσκόταδο εἶχε πάρει τὴ
Λουίζα Σαλθαίρ γιὰ τὴν χήρα Ροσάρ. Θεώρησε φρόνιμο
νά τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνη του.

— "Ὁχι, τοῦ εἶπε. Ἡ χήρα τοῦ Ροσάρ δέν θά ξαναγυρίσῃ
πειά. Ἐγὼ εἶμαι τώρα ὁ ἀφέντης ἐδῶ.

Ἄσκατος τὸν κύτταξε καί τραύλισε:

— Πάει... πάει... ἀφέντης Ροσάρ...

Καί σήκωσε τὸ χέρι του σὰ νάθελε νά πῆ ὅτι ὁ Ροσάρ
δέν θά ξαναγύριζε πειά... Ἐπειτα δείχνοντας τὸ ἀντικρυνὸ
δάσος ἐπρόσθεσε:

— Μαῦρα Λαγκάδια... τὴ νύχτα...

Ἄσκατος ξαφνιαστικὰ καί εἶπε:

— Ναι, ὁ Ροσάρ πέθανε μιὰ νύχτα μέσα στὰ Μαῦρα Λαγ-
κάδια. Τὸ θυμάσαι;

Ἄσκατος δέν ἀπάντησε στὴν ἐρώτησι τοῦ κτηματία,
μὰ εἶπε:

— Ἦταν πολὺ καλὸς γιὰ τὸ Βάλ... ἀφέντης Ροσάρ...

Ἦταν φανερό πὼς ὁ Βάλ δέν εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴ μνή-
μη του. Γι' αὐτὸ ὁ Σαλθαίρ ἔνοιωθε τώρα τὴν ἐπιθυμίαν νά
τὸν κἀνῃ νά μιλήσῃ. Τί τάχα ἤξερε ἀκριβῶς γιὰ τὸ θάνατο
τοῦ Ροσάρ;

— Κλείνει σέ λίγο ἕνας χρόνος, εἶπε, πού ὁ κ. Ροσάρ πέ-
θανε...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Βάλ δέν φάνηκε νά τὸν ἄκουσε, πρόσθεσε:

— Ἦταν μιὰ νύχτα τῶν ἀρχῶν τοῦ Δεκεμβρίου, καθὼς
μοῦ εἶπαν. Ἔβρεχε. Ὁ Ροσάρ εἶχε βγῆ ἔξω γιὰ νά συνο-
δεύσῃ κάποιον φίλον του. Μὰ δέν ξαναγύρισε στὸ σπιτί του.

Ἄσκατος τὸν ἐκύτταξε καί μέσα στὰ μάτια του περνοῦσε
μιὰ παράδοξη λάμψι. Τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν μιὰ ἔκ-
φρασι φόβου καί πόνου κι' ἔκανε ἀλλόκοτες γκριμάτσες.

— Στὰ Λαγκάδια... Μαῦρα Λαγκάδια... εἶπε στριφογυρί-
ζοντας τὰ χέρια του μὲ τὰ πολὺ μακρὰ νύχια σὰ νάθελε
νά ξεσκίσει τίς σάρκες του.

Ἐπειτα ἔδειξε πάλι τὸ ἀντικρυνὸ δάσος καί σκεπάζον-
τας μὲ τὰ χέρια του τὸ πρόσωπό του, ψιθύρισε δυὸ φορές
ἕνα ὄνομα πού ὁ Σαλθαίρ δέν μπόρεσε νά τὸ καταλάβῃ.

Προσπάθησε νά τὸν κἀνῃ νά τὸ ξαναπῆ, μὰ ὁ Βάλ τοῦ
ἔδειχνε τώρα τὸ πιὸ κοντινὸ σπιτί καί πιάνοντας τὸν κτη-
ματία ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τράβηξε πρὸς αὐτό.

Ἄσκατος τὸν ἄφηνε νά τὸν ὀδηγῇ, μὰ ἔξαφνα ὁ ἀνά-
πυρος στάθηκε καί μὲ μιὰ ἔκφρασι τρόμου, τοῦ ἔδειξε τὴ
στέγη τοῦ σπιτιοῦ καί μετρῶντας τὸ ὕψος τῆς μὲ τὸ θλέμμα,
εἶπε:

— Ψηλό... πολὺ ψηλό...

Ἐπειτα ρίχνοντας ἕνα λο-
ξὸ θλέμμα πρὸς τὸν Σαλθαίρ
καί ἀγγίζοντας τ' αὐτιά του,
πρόσθεσε:

— Μεγάλια αὐτιά... πολὺ με-
γάλα...

Ἄσκατος νόμισε πὼς
κατάλαβε τί ἤθελε νά τοῦ πῆ.

Τοῦ μιλοῦσε λοιπὸν γιὰ τὸ
τέρας; Μὰ εἶχε δὴ πραγματι-
κά ποτὲ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;
Ἦ μήπως ὄλ' αὐτὰ ἦσαν δη-
μιουργήματα τῆς νοσηρῆς
φαντασίας του;



Εἶδα τὰ χέρια αὐτὰ ν' ἀπλώνονται μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελλα

Τὸν ἐκύτταξε ἐπὶ πολλή ὥρα... Μὰ ὁ σακάτης δὲν μιλοῦσε πειὰ. Εἶχε κόψει ἓνα κλαδί ἀπὸ κάποιον δέντρο καὶ τὸ ξεφλούδιζε...

"Εξαφνα, ἀπὸ πίσω τους, ἓνας γάτος νιαούρισε. Ὁ Βάλ πῆρε πέτρες κι' ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τὴν παρουσία τοῦ κτηματία.

Ἄργα, ὁ Σαλθαῖρ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— "Ἄν Βάλ ἔρθῃ ἀπὸ δῶ, δὸς του νὰ φάῃ τίποτε...

— Δὲν θὰ τὸν διώξῃς;

— "Ὅχι.

— Γιατί;

Ὁ Σαλθαῖρ δὲν ἀπάντησε.

* * *

Ἡ ὥρα κόντευε πέντε... Ὁ Σαλθαῖρ κι' ὁ γυιὸς του ὁ Ζουλιέν εἶχαν πάει ὡς τὸ δάσος τοῦ Φῶ γιὰ νὰ τὸ δοῦν καὶ ξαναγουρίζοντας τώρα εἶχαν φτάσει στὴν παρυφή του.

Μπροστά τους, κατηφορίζοντας ἐλαφρὰ πρὸς τὴν ἀγροικία πού μὸλις φαινότανε πέρα, ἀπλωνόταν μι' ἀπέραντη χέρσα ἔκτασις μὲ μερικά σὺδεντρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἀπέναντί τους τὸ γυμνὸ θουνὸ φαινόταν τυλιγμένο στὴ καταχνιά.

— Πρὶν ἀπὸ τρία τέταρτα θὰ νυχτώσῃ, εἶπε ὁ Σαλθαῖρ στὸ γυιὸ του.

Ὁ Ζουλιέν δὲν ἀπάντησε κι' ὁ πατέρας του ἐξακολούθησε:

— Αὔριο θὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὸ Γυμνὸ Βουνὸ καὶ τὰ Μαῦρα Λαγκάδια.

"Ἐπειτα σταματώντας, πρὸς θεσε μὲ περηφάνεια:

— Ὅλα, ὅσα βλέπετε ἀπὸ δῶ πέρα, εἶνε δικά μας τώρα.

Γύρισε καὶ κύτταξε τὸ σάσος, πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀρχίσει κιόλας ν' ἀπλωνώνται τὰ σκοτάδια.

— "Ἄς θιαστοῦμε, εἶπε, ἂν θέλουμε νὰ εἶμαστε σπίτι πρὶν νυχτώσῃ.

"Ἐκαναν καμμιὰ πεντακοσαριά μέτρα, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ζουλιέν στάθηκε καὶ εἶπε:

— Κύττα, πατέρα, ἐκεῖ κάτω! Τί εἶν' αὐτὸ πού τρέχει μπροστά μας;

Κι' ὁ πατέρας του εἶχε σταθῆ κι' αὐτὸς κι' ἐκύτταξε ἓνα πρᾶγμα μαῦρο πού ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ πού δὲν ξεχώριζε πειὰ καθαρὰ στὸ γκρίζο φόντο τοῦ τοπίου.

Στάθηκαν σιωπηλοὶ, προσεχτικοί, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τους συνεσπασμένα.

"Ἐπειτα ὁ Στέφανος Σαλθαῖρ κατάλαβε ὅτι τὸ μέρος ὅπου ἔτρεχε αὐτὸ τὸ ἀκαθόριστο πρᾶγμα ἦταν ὁ δρόμος. Καὶ σὲ λίγο αὐτὸ πού τραβοῦσε τὴν προσοχή τους μεγάλωσε ξαφνικά. Ἦταν ἓν' ἀμάξι μὲ δυὸ κατάμαυρα ἄλογα πού τὸ τραβοῦσαν μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα...

Τὸ ἀμάξι φάνηκε ἀκόμα μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα χάθηκε πίσω ἀπ' τὰ δέντρα.

— "Ἄς θιαστοῦμε, εἶπε ὁ Σαλθαῖρ. Τὸ ἀμάξι αὐτὸ φαινόταν σὰν νᾶρχεται ἀπὸ τὸ σπίτι κ' ἡ μητέρα σου κ' ἡ ἀδελφή σου ἢ Ραῦμόνδη θρῖσκονται μόνες ἐκεῖ.

"Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμές ἔφταναν στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ Βαλπριθά.

Στὴν ἀγροικία εἶχαν ἀνάψει τὴ λάμπα στὴ σάλλα. Βλέποντας τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, ὁ Σαλθαῖρ καθούσασε.

— Ποιὸς ἦρθε λοιπὸν ἐδῶ; τίς ρώτησε.

Ἡ δυὸ γυναῖκες τὸν κύτταξαν ξαφνιασμένες μὴ καταλαβαίνοντας τί τοὺς ἔλεγε.

— Μὰ αὐτὸ τὸ ἀμάξι πού εἶδαμε ὁ Ζουλιέν κι' ἐγώ; πρόσ-

θεσε ὁ Σαλθαῖρ. Δὲν ἐρχόταν ἀπὸ δῶ;

Ἡ Λουῖζα Σαλθαῖρ κύτταξε τὴν κόρη της καὶ εἶπε: — Ποιὸ ἀμάξι;... Κανένας δὲν ἦρθε ἐδῶ καὶ δὲν εἶδαμε νὰ περνᾷ κανένα ἀμάξι...

— Καὶ ὅμως... μουρμούρισε ὁ Σαλθαῖρ.

Σκέφτηκε μιὰ στιγμή καὶ ξαναεἶπε:

— Μονάχα ἐμεῖς εἶμαστε στὸ Βαλπριθά... Τί λοιπὸν ἤθελε τὸ ἀμάξι ἐδῶ;... Γιὰ νὰ πάῃ στὸ Μοντουρσὺ, ὑπάρχουν ἄλλοι δρόμοι πιὸ σύντομοι.

— Δὲν εἶμαστε ἐντελῶς μόνον, παρατήρησε ἡ γυναῖκα του. Ξεχνᾷς τὸ Βάλ καὶ τὴ μητέρα του;

— Τὸ Βάλ καὶ τὴ μητέρα του!... Μπᾶ! Ποιὸς μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ αὐτοὺς μὲ ἀμάξι.

— Ποιὸς ξέρει...

— Θὰ τὸ μάθω αὐτὸ ἀμέσως! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ οἰκοδεσπότης.

Καὶ θγῆκε ἀμέσως ἔξω.

Τὸ σκοτάδι ἀπλωνότανε γρήγορα. Δὲν διέκρινε πειὰ τὸ ἐρειπωμένο σπίτι στὴν ἄκρη τοῦ συνοικισμοῦ. Ὡστόσο διευθύνθηκε πρὸς αὐτὸ χωρὶς νὰ βιάζεται.

Κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Βάλ δίστασε λίγο. "Εξαφνα ὅμως ἡ προσοχή του τραβήχτηκε πρὸς τὸ ἀπέραντο χέρσο χωράφι, πού δεξιὰ σὲ διακοσίων μέτρων ἀπόστασι ἀπλωνόταν ὡς πέρα στὰ δάση.

Κάποιος περπατοῦσε στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ χωραφιοῦ.

Δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τὸν ἄνθρωπο πού θρῖσκοταν ἐκεῖ, μὰ σκέφτηκε ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν Βάλ καὶ διευθύνθηκε πρὸς αὐτόν. Τὸν εἶδε τότε νὰ χάνεται μέσα στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ Βαλπριθά.

Ὁ Σαλθαῖρ πλησίασε περισσότερο καὶ τὸν εἶδε πάλι νὰ περιφέρεται μέσα στὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔσκυψε πάνω ἀπὸ ἓνα τάφο κι' ὁ Σαλθαῖρ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως, ὅπως τὸ εἶχε σκεφθῆ: ἦταν ὁ Βάλ. Κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ δέσμη χρυσαυθῆμων καὶ διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα πού ἔκλεινε τὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ Σαλθαῖρ δὲν κουνήθηκε. Ἄκουσε τὸ σακάτη νὰ προφέρῃ μιὰ - δυὸ λέξεις πού δὲν τίς κατάλαβε κι' ἔπειτα τὸν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται, τρέχοντας, φριχτὰ παραμορφωμένος, μέσα στὸ δειλινὸ.

"Ὅταν τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του, μπῆκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του μέσα στὸ νεκροταφεῖο. Στὸν τάφο πάνω ἀπ' τὸν ὁποῖο εἶχε σκύψει ὁ Βάλ, ἓνα χρυσαυθῆμο ἀπόμεινε ἀκόμα.

Ἦταν ἓνας τάφος, ὁμοῖος μὲ τοὺς ἄλλους πού τὸν περιστοίχιζαν, ἀπλὸς, ἐγκαταλελειμμένος, γεμάτος τσουκνίδες καὶ ἀγριόχορτα.

Ἀπάνω σ' ἓναν πέτρινο σταυρὸ, μερικές λέξεις ἦσαν χαραγμένες.

Ὁ Σαλθαῖρ ἔσκυψε περισσότερο καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς:

«Ἐνθάδε κεῖται

Ἡ ΚΛΑΡΑ ΦΟΝΤΑΝΖ

ἀποθανοῦσα εἰς τὸ δέκατον ἑνατον ἔτος τῆς ἡλικίας της, τὴν 29ην Μαρτίου 1930»

— Γιατί τάχα, ἀναρωτήθηκε, στὸν τάφο αὐτὸ πού εἶνε ἐγκαταλελειμμένος σὰν τοὺς ἄλλους, ὑπάρχουν σήμερα λουλούδια; Ποιὸς τὰ ἔφερε;...

"Ἐπειτα θυμήθηκε πὼς τὴν ἄλλη μέρα ἦταν ἡ ἑορτὴ τῶν νεκρῶν.

(Ἀκολουθεῖ)



Πῆρε τὸ δίκανό του κι' ἓνα φανάρι καὶ θγῆκε ἔξω στὴν αὐλή.